

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: J. K., narozen X
trvalý pobyt a adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: Krajský soud v Ústí nad Labem
sídlem Národního odboje 1274/26, 400 03 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. Si 163/2024-20 ze dne 4. 7. 2024

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2024, č. j. Si 163/2024-20, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. 5. 2024, č. j. MSP-419/2024-OSV-OSV/2, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení ve výši 148 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2024 žalovaný podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „informační zákon“) odložil žalobcovu žádost o poskytnutí rozsudku žalovaného ze dne 8. 6. 2025, č. j. 15 A 68/2013-67, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 173/2017-27, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 2 As 24/2017-22, a to z důvodu nezaplacení úhrady Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nákladů za provedení anonymizace požadovaných rozhodnutí podle § 17 odst. 3 informačního zákona.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nesouhlasil s tím, že by měl za poskytnutí rozhodnutí cokoli platit. Namítal, že v rozhodnutí o odložení žádosti nebyl řádně poučen o možnosti podat žalobu podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). V tom spatřoval procesní pochybení a obstrukční jednání žalovaného coby povinného subjektu podle informačního zákona.
3. Žalovaný podle žalobce svévolně upravil okruh požadovaných informací, které žalobce přesně vymezil. Tím žalovaný porušil zásadu dispoziční, zásadu dobré správy a zásady správního řízení uvedené v § 4 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí vykazuje znaky rozhodovací libovůle a je vůči němu šikanózní.
4. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. 5. 2024, č. j. MSP-419/2024-OSV-OSV/2, jímž byla potvrzena výše úhrady, pro nedostatek důvodů. Toto rozhodnutí podle žalobce řádně nevypořádalo všechny jeho stížnostní námitky a je zjevně účelové. Uvedl, že Ministerstvo spravedlnosti nezhojilo vytýkané vady oznámení o výši úhrady nákladů ze dne 12. 4. 2024 a jeho rozhodnutí je v rozporu s čl. 4 odst. 4, čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 6 a násl. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobci požadované informace. Současně navrhl, aby soud zrušil také vyrozumění žalovaného ze dne 12. 4. 2024 a zmíněné rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. 5. 2024.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval průběh správního řízení a popsal obsah výzvy k úhradě nákladů za anonymizaci požadovaných rozhodnutí ze dne 12. 4. 2024. Uvedl, že je přesvědčen, že při vyřizování žalobcovy žádosti o informace nepochybil. Připomněl, že ve výzvě žalobci před poskytnutím informace oznámil, že bude požadovat úhradu nákladů ve výši 400 Kč, a poskytl mu zákonné poučení. Žalovaný dále odkázal na rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 10. 11. 2022, č. j. MSP-742/2022-OSV-OSV/2, a uvedl, že v citované věci byl tento postup shledán věcně správným. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 12. 4. 2024 žalovanému žádost o poskytnutí rozsudku žalovaného ze dne 8. 6. 2025, č. j. 15 A 68/2013-67, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 173/2017-27, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 2 As 24/2017-22. Svou žádost odůvodnil tím, že byl účastníkem řízení ve věcech, ve kterých byla vydána požadovaná rozhodnutí. Uvedl, že rozhodnutí požaduje v plném znění (tedy bez anonymizace), žádost podává opakovaně a žádá, aby mu povinný subjekt (žalovaný) rozhodnutí zaslal poštou, protože žalobce je ve vězení a nemá možnost si tato rozhodnutí sám vyhledat na internetu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaný oznámením ze dne 12. 4. 2024 sdělil žalobci výši úhrady nákladů za poskytnutí informací a vyzval jej k úhradě částky 400 Kč. Uvedl, že žalobci nemůže poskytnout požadovaná rozhodnutí, aniž by provedl jejich anonymizaci. Současně vysvětlil, že nedisponuje nástrojem pro jejich automatickou anonymizaci, a proto požaduje úhradu podle § 17 odst. 3 informačního zákona za zpracování anonymizace celkem 39 stran textu vyžadující minimálně 117 minut času pověřeného pracovníka. Žalovaný zároveň žalobce poučil o následku nezaplacení úhrady (o odložení žádosti). Žalobcovu stížnost proti uvedenému oznámení Ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 28. 5. 2024 zamítlo a výši úhrady potvrdilo.
9. Žalobce úhradu nezaplatil a žalovaný jeho žádost o poskytnutí informací odložil.
10. Soud shledal, že žalobce žádal o poskytnutí konkrétních soudních rozhodnutí, nikoli o poskytnutí celých spisů. Na daný případ se proto nevztahuje výluka obsažená v § 2 odst. 3 informačního zákona, která odkazuje na možnost získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu. Bylo tedy namíste postupovat v režimu informačního zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 1 As 204/2022-30, nebo ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 As 64/2024-38).
11. Za klíčové soud považuje to, že žalobce požadoval zaslání jím označených soudních rozhodnutí v neanonymizované podobě, a to s odůvodněním, že byl účastníkem soudních řízení, v nichž byla požadovaná rozhodnutí vydána. Soudu je z jeho činnosti známo, že žalobce skutečně byl účastníkem uvedených řízení; žalovaný si mohl toto žalobcovo tvrzení ověřit ve svém informačním systému.
12. Žalovaný trval na tom, že před jejich poskytnutím žalobci musel požadovaná rozhodnutí anonymizovat. Na žalobcovo tvrzení, že byl účastníkem příslušných soudních řízení, přitom žalovaný nijak nereagoval. Žalovaný tedy nevysvětlil, z jakého důvodu bylo třeba provést anonymizaci soudních rozhodnutí, která byla v minulosti žalobci jako účastníku řízení doručena, a to samozřejmě v plném (neanonymizovaném) znění. Takové vysvětlení není obsaženo ani v napadeném rozhodnutí, ani v oznámení výše úhrady nákladů ze dne 12. 4. 2024, ani v rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. 5. 2024. Není tedy zřejmé, jaké úvahy vedly žalovaného k závěru o nutnosti v této specifické situaci provádět anonymizaci požadovaných soudních rozhodnutí. Soud proto shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
13. Soud dále připomíná, že důvodem pro provedení anonymizace nemůže být povinnost žalovaného následně poskytnuté informace zveřejnit. Krajský soud v Praze dospěl v rozsudku ze dne 23. 4. 2025, č. j. 59 A 27/2024-137, k závěru, že „§ 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ukládá povinnému subjektu zveřejnění všech informací, které byly žadateli poskytnuty (až na zákonem uvedenou výjimku), nikoli jejich zveřejnění v přesné podobě, v níž byly též žadateli odeslány. [...] Jestliže se povinný subjekt otázkou anonymizace osobních údajů žadatele obsažených v poskytované informaci při poskytování informace nezabývá, je povinen tuto otázku posoudit (a provést odpovídající test proporcionality) před následným zveřejněním poskytnuté informace dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím“.
14. Kasační stížnost proti zmíněnému rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 9. 2025, č. j. 10 As 104/2025-34, zamítl. Vyslovil, že „i následné zveřejnění (konkrétnímu žadateli)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytnuté informace představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky zákona o ochraně osobních údajů. Posouzení, zda ochrana osobních údajů omezuje poskytnutí určité informace žadateli na žádost, je proto třeba činit i s ohledem na to, že informace se dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stane informací přístupnou komukoliv, nikoliv jen žadateli (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018-40). Při zveřejňování poskytnutých informací postupem podle § 5 odst. 3 informačního zákona tedy musí povinný subjekt respektovat rovněž podmínky vyplývající z § 8a informačního zákona, podle něhož osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Ochranu osobních údajů v současné době upravuje zákon o zpracování osobních údajů, který představuje doplňující veřejnoprávní regulaci ochrany osobních údajů k právní regulaci primárně zakotvené v GDPR. Podle čl. 4 preambule GDPR není právo na ochranu osobních údajů právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy (zejména respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, ochrana osobních údajů, svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání, svoboda projevu a informací, svoboda podnikání, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i kulturní, náboženská a jazyková rozmanitost). Při plnění požadavků vyplývajících z § 5 odst. 3 informačního zákona tak musí povinné osoby postupovat nejen v souladu s tímto ustanovením, ale i s ochranou osobních údajů, aby dosáhly rovnováhy mezi zajištěním informovanosti veřejnosti o své činnosti a ochranou osobních údajů. Osobní údaje lze proto tímto způsobem zveřejňovat jen v rozsahu, v jakém je to potřebné z hlediska naplnění účelu § 5 odst. 3 informačního zákona, který tvoří zákonný podklad pro zveřejnění již poskytnutých informací. Úplná či částečná anonymizace je odůvodněna právě tehdy, pokud by jinak byly neodůvodněné a nepřípustně zveřejněny osobní údaje (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2019, č. j. 9 As 242/2019-47)“.

15. S těmito závěry se zdejší soud ztotožňuje a v poměrech nyní řešené věci dodává, že žalovaný byl povinen náležitě vysvětlit, co konkrétně mu bránilo v tom, aby poskytl žalobci jakožto účastníkovi příslušných soudních řízení požadovaná soudní rozhodnutí v neanonymizované podobě. Případně mohl žalovaný žalobce poučit o možnosti žádat dotčená rozhodnutí postupem podle § 45 odst. 1 s. ř. s., tedy v režimu nahlížení do spisu. Nic takového však žalovaný neučinil.
16. Soud dále konstatuje, že všechna žalobcem požadovaná soudní rozhodnutí jsou v anonymizované podobě zveřejněna v databázi rozhodnutí a jsou nepřetržitě a bezplatně přístupná veřejnosti i soudům na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu vyhledavac.nssoud.cz. Není tedy sebemenších pochyb o tom, že žalovaný ke dni podání žalobcovy žádosti disponoval všemi požadovanými rozhodnutími jak v jejich úplném znění (originály a stejnopisy jsou součástí příslušných soudních spisů), tak i v jejich anonymizované podobě.
17. Žalovanému tudíž nemohly vzniknout náklady spojené s anonymizací požadovaných rozhodnutí pro účely vyřízení žalobcovy žádosti o informace. Anonymizace rozsudku žalovaného ze dne 8. 6. 2025, č. j. 15 A 68/2013-67, totiž byla provedena v rámci běžné rozhodovací činnosti žalovaného (resp. v rámci vyřizování porozsudkové agendy představující běžnou pracovní náplň administrativních pracovníků soudu) a anonymizace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byla provedena v rámci činnosti Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný vůbec neměl žalobce vyzývat k úhradě nákladů spojených s anonymizací požadovaných rozhodnutí. Ministerstvo spravedlnosti pochybilo tím, že závěry žalovaného potvrdilo. Na tomto nesprávném a nezákonném rozhodnutí pak žalovaný postavil žalobou napadené rozhodnutí o odložení žádosti. Žalobcovy námitky, kterými brojí proti postupu žalovaného při vyřízení jeho žádosti, jsou proto důvodné.
19. Pro úplnost soud dodává, že na uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že dvě z požadovaných rozhodnutí vydal jiný soud. Informační povinnosti totiž nepodléhají pouze dokumenty vytvořené povinným subjektem, ale všechny, které má reálně k dispozici, pokud se vztahují k jeho působnosti. „*Pojem ‚informace vztahující se k působnosti povinného subjektu‘ je třeba chápat široce a rozumět jimi informace vztahující se na veškeré aspekty činnosti povinných subjektů, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli, (resp. veřejné správy vrchnostenské, tj. výkonu veřejné moci, nebo veřejné správy nevrchnostenské, tj. fiskální či zaopatřovací) a ať již se týkají vlastního jádra činnosti povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních či nepřímou s ní souvisejících apod.*“ (srov. Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO106_1999CZ, www.aspi.cz).
20. Také žalobcovu námitku, že žalovaný svévolně upravil okruh požadovaných informací, shledal soud důvodnou. Ze správního spisu totiž jednoznačně vyplývá, jaké informace žalobce požadoval (tři konkrétní soudní rozhodnutí v plném znění, mající celkem 20 stran) a že žalovaný při stanovení výše úhrady počítal s 39 stranami (započítal také své rozsudky ze dne 14. 12. 2016, č. j. 15 A 17/2014-65, a ze dne 26. 4. 2017, č. j. 15 A 27/2015-58, jejichž poskytnutí žalobce nežádal). Žalovaný tedy neoprávněně zahrnul do výše úhrady také další dokumenty, které žalobce ve své žádosti neuvedl.
21. K žalobcově námitce, že v rozhodnutí o odložení žádosti o informace nebyl poučen o možnosti podat proti němu žalobu, soud uvádí, že žalovaný měl žalobce poučit toliko o tom, že proti odložení žádosti není řádný opravný prostředek přípustný. Žádný zákon však žalovanému neukládá povinnost poučovat o možnosti podat proti odložení žádosti žalobu ve správním soudnictví. Žalobce navíc podal žalobu v zákonem stanovené lhůtě, tudíž k žádnému zásahu do jeho práv nedošlo.
22. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť v něm (ani v jiné písemnosti v daném řízení) žalovaný nevysvětlil, proč bylo třeba anonymizovat požadovaná soudní rozhodnutí před jejich poskytnutím žalobci, který jako účastník příslušných řízení již v minulosti tato rozhodnutí obdržel v neanonymizované podobě. Žalovaný současně pochybil tím, že požadoval úhradu za anonymizaci v situaci, kdy disponoval požadovanými rozhodnutími v anonymizované podobě, a nadto při určování výše úhrady překročil rozsah žalobcovy žádosti. Skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, je tedy v rozporu se spisem, což představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
23. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil. Tato ustanovení umožnila soudu rozhodnout bez jednání, přestože žalobce jednání požadoval. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Soud žalovanému neuložil povinnost požadovaná soudní rozhodnutí poskytnout, neboť nezná důvody, které žalovaného vedly k závěru o nutnosti požadovaná soudní rozhodnutí před jejich poskytnutím anonymizovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Zároveň soud v souladu s § 75 odst. 2 větou čtvrtou s. ř. s. zrušil též rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. 5. 2024, č. j. MSP-419/2024-OSV-OSV/2, jímž byla potvrzena chybně stanovená výše úhrady nákladů za provedení anonymizace požadovaných rozhodnutí podle § 17 odst. 3 informačního zákona. Zmíněné rozhodnutí je totiž zatíženo stejnými vadami jako napadené rozhodnutí (nevysvětlilo nutnost anonymizace ve specifické situaci, kdy žalobce v minulosti již požadovaná rozhodnutí obdržel v plném znění, nezohlednilo skutečnost, že žalovaný disponuje anonymizovaným zněním všech požadovaných soudních rozhodnutí, a při výpočtu výše úhrady překročilo rozsah žalobcovy žádosti).
25. Právní úprava naopak soudu neumožnila zrušit také oznámení žalovaného ze dne 12. 4. 2024, byť bylo zatíženo stejnými vadami. Na toto oznámení se totiž § 75 odst. 2 věta druhá a čtvrtá s. ř. s. nevztahují.
26. V navazujícím řízení bude na žalovaném, aby posoudil, zda žalobci poskytne požadovaná soudní rozhodnutí v plném, nebo v anonymizovaném znění. Žalovaný však nebude po žalobci požadovat úhradu nákladů za provedení anonymizace. Nevyhoví-li žalovaný žalobcovu požadavku na poskytnutí neanonymizovaného znění požadovaných soudních rozhodnutí, svůj postup žalobci náležitě vysvětlí. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný shora vysloveným právním názorem soudu v dalším řízení vázán.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalobci, který byl v řízení úspěšný, soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 148 Kč odpovídající zaplacenému poštovnému (známky A a B v ceně podle ceníku platného k datu podání žaloby, tj. 34 Kč a 27 Kč, a poštovné za další podání adresované soudu 87 Kč). Soud dodává, že žalobci, který byl od soudního poplatku osvobozen usnesením zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2024, podle obsahu soudního spisu žádné jiné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. dubna 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.